

for mig fremstillet. Jeg vil meget haabe, at Ministeren vil kunne afkræfte dette Forhold. Overførelsen af Personvogne og Sovevogne paa Færger maa nødvendigvis foregaa paa en saadan Maade, at al mulig Sikkerhed er til Stede for, at der ikke under denne Overførelse mangler det fornødne Personal, hvis pludselige Uheld berøver den ene af Personalet, som er til Stede, Mulighed for at gennemføre sin Funktion. Saa vidt mig bekendt har man de Steder, som vi korresponderer med vedrørende vor Færgefart, ikke tænkt paa at indskrænke Personalet paa Lokomotiverne under Overførelsen fra eller Indførelsen til Skib eller Land. Hverken i Sverige eller i Tyskland har man gjort det. Man vil derfor fremtidig, hvis det virkelig skulde forholde sig, som det er angivet for mig, nemlig at der ogsaa bliver Eenmandsbetjening ved Nyborg og Middelfart, ved Korsør og Fredericia og ved Gedser, have en Ordning, som ikke findes ved Warne-münde og ikke ved Malmø. At Begrænsningen i Rangertjenesten paa visse Steder, hvor den ogsaa efter Personalets Mening, som denne har givet sig Udtryk under Forhandlinger med Ministeriet, kan gennemføres og ogsaa delvis er gennemført uden Skade med Eenmandsbetjening, er en anden Sag.

Jeg vil derfor bede Ministeren om at angive, hvor Indskrænkningen af Sikkerhedstjenesten findes udtrykt i Ændringsforslagslisten, hvis den af mig givne Fremstilling er rigtig — men jeg haaber altsaa, at Ministeren vil kunne afkræfte den. Jeg er i hvert Fald overbevist om, at det høje Folketing ikke uden at have gennemdrøftet denne Sag paa nogen Maade vil give sin Billigelse eller tage Medansvar for en saadan Formindskelse af Sikkerhedstjenesten paa Steder, hvor en Ulykke vilde være af uberegnelig Omfang. Hvis en Sovevogn gaar ned, ved jo enhver, at dette vil betyde, at der overhovedet ikke vilde kunne være Tale om Redning. Og med Hensyn til Personvognsbetjeningen vilde sandsynligvis det samme være Tilfældet. Derfor vilde en Sparsommelighed her være vist paa Bekostning af en Sikkerhedsfølelse og et Sikkerhedsmoment i Benyttelsen af Banerne, som man ikke paa nogen Maade kan eller bør give Afkald paa.

Med andre Ord, Ministerens Forslag i det hele taget — det gælder alle de vedkommende Ændringsforslag — foreligger ikke saaledes oplyst for Rigsdagen, at man kan tage Stilling dertil, naar den Stilling, der kræves taget, tillige indeholder et Skin af Medansvar, af Godkendelse af Tingene.

Den første Betingelse for at kunne godkende en Foranstaltning er, at man ved, hvad man godkender. Og tillige findes der i samtlige disse Bestemmelser Ting, om hvilke det ikke er oplyst tilstrækkeligt, hvad de gaar ud paa, selv om de jo ikke alle har de Konsekvenser som den af mig nævnte vedrørende Sikkerhedstjenesten. Jeg maa derfor sige, at vi ikke kan tiltræde disse Ændringsforslag.

Derefter vender jeg mig til det Spørgsmaal, som det ærede Medlem Hr. Korsgaard udskilte ved at nævne en Del af Ændringsforslagene, som efter hans Mening var Udtryk for de Poster, hvor der kunde blive Tale om faste Tjenestemænds Afskedigelse. Om nu disse Poster er de rigtige eller ikke, om det ærede Medlem har nævnt for faa eller for mange, er jeg ikke i Stand til i Øjeblikket at overse, og jeg maa derfor ogsaa vedrørende dette Spørgsmaal afvente Udtalelser fra den højtærede Minister. Men om selve Sagen vil jeg gerne gøre nogle Bemærkninger.

Det er givet, at den faste Tjenestemandsansættelse betragtes som værende en Livsgerning, og det fremhæves altid med Hensyn til Lønfastsættelsen i disse Stillinger, at det jo er en Livsgerning, som sikres ud over selve Funktionstiden ved Pensionen. Med andre Ord, hvis Omordninger ved Lov eller paa anden Maade finder Sted vedrørende faste Tjenestemænd, hvorved de rives ud af deres Bane, har Lovgivningen altid, enten i Henhold til almindelige Regler, som fastsætter Vartpenge, indtil Pension kan oppebæres, eller ved særlige Foranstaltninger søgt at sikre, at der ikke skete en Uret mod dem, der er gaaet ind i Tjenesten under den Forudsætning, at det var en Livsgerning, sikret paa den Maade, som Staten udtrykker det i deres Ansættelsesbrev eller paa anden Maade har givet dem.

De faste Tjenestemænd, som der i Tilfælde af Personalereduktion kan være Tale om at afskedige, eller som ønskes afskediget — jeg gaar nu ind paa den Tanke, at man vil gøre dette —, vil jo for Ministeren, ogsaa efter hvad der tidligere er passeret her i Rigsdagen, kunne være af tre Arter. Der kan tænkes dem, som frivilligt ønsker at træde tilbage. Det var en Metode, som anvendtes, da Militærordningen i 1921 medførte en Formindskelse af Officerernes Antal. Da gennemførtes den Ordning, at de, der frivilligt vilde træde tilbage, vilde man først lade gaa og give dem Vartpenge og Pension. Jernbaneforeningen har under en Henvendelse til Rigsdagens Finansudvalg